

Είναι η Κίνα η νέα ιμπεριαλιστική δύναμη στην Αφρική; (Lucien van der Walt και Michael Schmidt)

Οι επαναστάτες στην αγγλόφωνη Αφρική θεωρούν ανέκαθεν τη Μεγάλη Βρετανία και τη Γαλλία ως τις κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στην ήπειρο, αλλά σήμερα άλλες δυνάμεις ξεπροβάλλουν από τη σκιά, με στόχο τη συνέχιση της κυριαρχίας της μετα-αποικιοκρατικής τους εξουσίας - και δεν είναι μόνο οι ΗΠΑ.

Οι Νοτιοαφρικανοί αναρχοκομμουνιστές βλέπουν την πρώην βρετανική αποικία της Νότιας Αφρικής να δρα πλέον ως μια υπο-ιμπεριαλιστική δύναμη στην υπηρεσία των μεγάλων καπιταλιστικών δυνάμεων και της άρχουσας τάξης της περιοχής, ως ένας περιφερειακός αστυνομικός όπως ήταν και πριν: εάν τα βρετανικά συμφέροντα απειλούνται στη Ζουαζηλάνδη από το δημοκρατικό κίνημα, είμαστε βέβαιοι ότι οι νοτιοαφρικανικές ένοπλες δυνάμεις θα επέμβουν (όπως έκαναν ενάντια στο Λεσόθο το 1998) για να αναζωογονήσουν τη ζουαζηλανδική ελίτ.

Αλλά η διεθνής σκηνή αλλάζει και σήμερα μπορούμε να δούμε την άνοδο της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας ως μία από τις ισχυρότερες δυνάμεις στην Αφρική, είτε υποστηρίζοντας τη γενοκτονία του σουδανικού λαού από την πλευρά και με τις ευλογίες του καθεστώτος του Χαρτούμ είτε θέτοντας σε εφαρμογή μεγάλης κλίμακας κατασκευαστικά προγράμματα συμπεριλαμβανομένου και του νέου αερολιμένα της Λουάντα (σε αντάλλαγμα 10.000 βαρέλια ακατέργαστου πετρελαίου ημερησίως) καθώς και του Σταδίου «Νούμερο Ένα» στην Kinshasa, μια πόλη που, με το γιγαντιαίο χρυσό άγαλμα του παχουλού, όπως ο Μάο, Laurent-Desire Kabila, μοιάζει με μια πόλη στον ποταμό Yangtze αντί στο Κογκό. Σημειώνουμε ακόμα την απομίμηση της σημαίας της DRC (Democratic Republic of Congo) με την κινεζική σημαία, πριν το Κογκό υιοθετήσει νέα σημαία το 2006.

ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Αντίθετα από την πάλαι ποτέ Σοβιετική Ένωση, η Κίνα έχει κατορθώσει να δημιουργήσει μια επιτυχή μετάβαση από το καθεστώς ενός κλειστού κρατικού καπιταλισμού (στη μαοϊκή εποχή) προς ένα εξαγωγικό νεοφιλελεύθερο πρότυπο. Με τη γρήγορη οικονομική ανάπτυξη και τα φτηνά της αγαθά –

διαδικασία που επιτηρείται από το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας (CCP) – ενδεχομένως η χώρα να υποσκελίσει τις ΗΠΑ και να καταστεί η μεγαλύτερη κατασκευαστική δύναμη στον κόσμο μέχρι το 2010.

Αυτή η καπιταλιστική έκρηξη δημιουργήθηκε με τη βάνουση καταστολή σε βάρος της εργατικής τάξης και της αγροτιάς. Οι απεργίες στην Κίνα είναι παράνομες, οι διαφωνούντες δολοφονούνται, ενώ το 20% των κορυφαίων οικογενειών κερδίζει το 42% του συνολικού κρατικού εισοδήματος και το 20% των φτωχότερων ακριβώς το 6%.

Φυσικά, σημειώνεται μια αλματώδης άνοδος της ταξικής πάλης, με τις απεργίες να αυξάνονται από 8.150 το 1992 σε 120.000 το 1999. Πέρυσι τον Απρίλη, οι κάτοικοι του χωριού Huaxi της επαρχίας Zhejiang, συγκρούστηκαν σώμα με σώμα με την αστυνομία και τους τοπικούς ανώτερους κρατικούς παράγοντες, εκδιώκοντάς τους από την περιοχή. Μόλις τον περασμένο Δεκέμβρη, εκατοντάδες χωρικών οπλίστηκαν με δυναμίτη και αυτοσχέδιες βόμβες βενζίνης και επιτέθηκαν στην αστυνομία, στο Dongzhou της επαρχίας Guandong, εξαγριωμένοι επειδή η αστυνομία σκότωσε 20 χωρικούς που διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στην κατάληψη του εδάφους τους για να κατασκευαστούν εγκαταστάσεις παραγωγής ενέργειας. Πηγή προσκείμενη στην Κεντρική Επιτροπή του CCP αποκάλυψε πέρυσι ότι, περίπου 3 εκατομμύρια εργαζόμενοι συμμετείχαν σε διάφορες διαμαρτυρίες το χρόνο αυτό.

Η Κίνα είναι μια χώρα όπου ο επίσημος μηνιαίος βασικός μισθός ανέρχεται σε 63 δολάρια ΗΠΑ (οι αντίστοιχοι μισθοί στην ύπαιθρο και τις πόλεις του Βιετνάμ ανέρχονται σε 45 και σε 55 δολάρια ΗΠΑ αντίστοιχα, κάτι που οι Βιετναμέζοι εργαζόμενοι κέρδισαν πέρυσι με την κήρυξη παράτολμων απεργιών ενάντια στους κομμουνιστές προϊσταμένους τους). Η Κίνα έχει πιθανώς τις χειρότερες συνθήκες εργασίας στα μεταλλεία στον κόσμο (το επίσημο πρακτορείο ειδήσεων Xinhua ανέφερε 5.986 θανάτους στα διάφορα ανθρακωρυχεία μόνο για το 2005, με αποτέλεσμα οι ανθρακωρύχοι, σε μερικές περιπτώσεις, να οπλιστούν με δυναμίτη και να επιτεθούν στα αφεντικά τους). Επίσης, στην Κίνα πολυεθνικές εταιρίες (sweat-shops) όπως η Nike και η McDonalds έχουν δημιουργήσει επιχειρήσεις στις λεγόμενες «αποκλειστικές οικονομικές ζώνες».

Ενώ η τρομοκρατία και η καταστολή τροφοδοτούν την οικονομία της Κίνας, η ντόπια τάξη των καπιταλιστών αναζητά στο εξωτερικό φτηνά εργατικά χέρια, πρώτες ύλες και προμήθειες καυσίμων. Η Αφρική, οικονομικά κατεστραμμένη από την παγκόσμια οικονομική κρίση που άρχισε τη δεκαετία του '70, έχει μεταβληθεί ξαφνικά σε μια «καυτή» ιδιοκτησία. Το 2005, η γενική αφρικανική οικονομία αναπτύχθηκε κατά 5% - τη γρηγορότερη ανάπτυξη εδώ και δεκαετίες - καθώς η ζήτηση για τις αφρικανικές πρώτες ύλες αυξήθηκε, με την κινεζική ζήτηση να διαδραματίζει βασικό ρόλο. Στις δεκαετίες '80 και '90, σημειώθηκε πτώση στις επενδύσεις, με την Αφρική να παίρνει λιγότερο από το 1% των συνολικών ιδιωτικών άμεσων επενδύσεων στις χώρες του «Τρίτου Κόσμου» το 1995. Οι Κινέζοι (και οι Νοτιοαφρικανοί) καπιταλιστές κέρδισαν περισσότερο από το χάσμα αυτό και η τάση αντιστράφηκε.

Η ΚΙΝΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Η Κίνα έκανε λαθραίο εμπόριο με το καθεστώς του απαρχαίντ στη Νότια Αφρική, παρά τη χρηματοδότηση εκ μέρους της των απελευθερωτικών κινημάτων στη χώρα αυτή καθώς και στις γειτονικές χώρες όπως η Ζιμπάμπουε. Οι επίσημες σχέσεις με τη Νότια Αφρική αποκαταστάθηκαν το 1998.

Σύμφωνα με τον Martin Davies, διευθυντή του Κέντρου Κινεζικών Μελετών του πανεπιστημίου Stellenbosch (και επιχειρηματία με ενδιαφέροντα στη Σαγκάη), τον τελευταίο χρόνο (2005) το εμπόριο μεταξύ Κίνας και χωρών της Αφρικής έφτασε στα \$35 εκατομμύρια ΗΠΑ, με τις κινεζικές επενδύσεις κυρίως στη βιομηχανία πετρελαίου, ειδικά στη Νιγηρία, την Αγκόλα, το Σουδάν και την Ισημερινή Γουινέα.

Οι απαίσιες συνθήκες ζωής που επικρατούν στις χώρες αυτές δεν ανησυχούν καν την κινεζική δικτατορία: για το αν υπάρχει ολοκληρωτική έλλειψη δημοκρατίας στην Ισημερινή Γουινέα, για το φυλετικό πόλεμο στο Σουδάν που προωθείται από το ίδιο το κράτος ή για το γεγονός ότι η κραυγαλέα κλοπή του πετρελαϊκού πλούτου από τις άρχουσες κλίκες στην Αγκόλα και τη Νιγηρία έχει οδηγήσει σε

σύγκρουση, με την UNITA και το Κίνημα Χειραφέτησης του Δέλτα του Νίγηρα, αντίστοιχα που προσπαθούν να αποσπάσουν ένα κομμάτι από την πίτα.

Έτσι, δεν αποτελεί έκπληξη ότι ο οπλισμός των κινεζικών ελικοπτέρων έχει χρησιμοποιηθεί ενάντια σε πολίτες στην Darfur (του Σουδάν), σύμφωνα με αγωνιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η Κίνα – η οποία διατηρεί μια ηλεκτρονική βάση παρακολούθησης στις Κομόρες - προσέφερε στο Σουδάν πολύ μεγάλη στρατιωτική ενίσχυση στο διάστημα 1996-2003, συμπεριλαμβανομένων αεριωθούμενων μαχητικών αεροσκαφών. Επίσης, έστειλε τόνους όπλων στην Αιθιοπία και την Ερυθραία, πριν από το ξέσπασμα του συνοριακού πολέμου μεταξύ τους το 1998, ενώ έχει πουλήσει αεριωθούμενα αεροπλάνα, άλλα στρατιωτικά αεροσκάφη και ραδιοφωνικό εξοπλισμό παρακολούθησης στο καθεστώς της Ζιμπάμπουε

ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Η Κίνα έχει ήδη φουλάρει τις ιμπεριαλιστικές της μηχανές για την Αφρική με την απαλοιφή χρέους προς αυτήν ύψους πάνω από \$1 δισεκατομμυρίου ΗΠΑ, που χρωστούσαν 32 χώρες της αφρικανικής ηπείρου, ενώ υπήρξαν αναφορές σύμφωνα με τις οποίες ότι το 2006 το εμπόριο της Νότιας Αφρικής με την Κίνα αυξήθηκε κατά 26% ετησίως.

Η Νότια Αφρική είναι ο μεγαλύτερος εμπορικός συνεργάτης της Κίνας στην αφρικανική ήπειρο, με τις εμπορικές επενδύσεις να αυξάνονται κατά 400% κατά τη διάρκεια των τελευταίων 6 χρόνων. Η Νότια Αφρική εξάγει στην Κίνα σιδηρομετάλλευμα και άλλες πρώτες ύλες και εισάγει διάφορα βιομηχανοποιημένα αγαθά, ενώ, με μια νέα εμπορική συμφωνία ανάμεσα στις δύο χώρες, αναμένεται αύξηση των εξαγωγών κινεζικών υφαντουργικών προϊόντων, αλλά και ενίσχυση της συνεργασίας για την πυρηνική ενέργεια. Εν τω μεταξύ, την ίδια στιγμή, το εμπόριο της Νότιας Αφρικής με τους παραδοσιακούς εταίρους, όπως η Μεγάλη Βρετανία, συρρικνώνεται.

Εντούτοις, η σημασία των σχέσεων με την Κίνα είναι ακόμα σχετικά περιορισμένη, λαμβάνοντας υπόψη τη δύναμη και την ποικιλομορφία του νοτιοαφρικανικού καπιταλισμού. Αφ' ενός, οι κινεζικές επενδύσεις είναι πολύ μεγάλες σε χώρες με αδύνατη οικονομία όπως η Ισημερινή Γουινέα. Το ενδιαφέρον της Κίνας στην άμεση εξασφάλιση των προμηθειών πρώτων υλών – όπως η προμήθεια πετρελαίου έξω από τα πλαίσια του καρτέλ του ΟΠΕΚ – σημαίνει ότι μπορούμε να περιμένουμε τη ένταση αυτών των σχέσεων και οι αφρικανικές ελίτ να σταθεροποιήσουν τη σύνδεσή τους με την

ανατολικο-ασιατική αυτή δύναμη. Η Αφρική καλύπτει τώρα περίπου το 30% των εισαγωγών πετρελαίου από την Κίνα.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ Η ΞΕΝΟΦΟΒΙΑ

Αλλά τι σημαίνουν όλες αυτές οι επενδύσεις σε όπλα, σίδηρο και πετρέλαιο; Το COSATU (Congress of South African Trade Unions – πλατιά μετωπική οργάνωση-ομπρέλα που περιλαμβάνει το Εθνικό Αφρικανικό Κογκρέσο, την Ομοσπονδία Εργατικών Συνδικάτων και το Κομμουνιστικό Κόμμα Ν. Αφρικής) έχει αντιδράσει με κινητοποιήσεις ενάντια στις διαπραγματεύσεις μεταξύ των κυβερνήσεων Ν. Αφρικής και Κίνας, προειδοποιώντας ότι με τη πλημμύρα του φτηνού εισαγόμενου ιματισμού από την Κίνα στη χώρα (με αύξηση κατά 480% από το 2003), η ήδη εύθραυστη εγχώρια βιομηχανία κλωστοϋφαντουργίας (62.000 εργασίες χάθηκαν την ίδια περίοδο) θα καταρρεύσει.

Οι ηγέτες του COSATU εμφανίστηκαν στενοχωρημένοι πέρυσι (2005) όταν τα μέλη του Συνδικάτου Εργαζομένων στον Ιματισμό που ανήκει σε αυτό, διαδήλωσαν για το γεγονός ότι οι κόκκινες μπλούζες του Κογκρέσου φτιάχτηκαν στην Κίνα. Πολλές κινεζικές επαρχιακές εταιρίες ιματισμού έχουν ήδη μεταφερθεί στην Αφρική για να παρακαμφθούν οι ευρωπαϊκές και αμερικανικές ποσοστώσεις στις κινεζικές εισαγωγές, αλλά σε πάρα πολλές περιπτώσεις έχουν φέρει μαζί τους και τις βάνουσες συνθήκες εργασίας. Ταυτόχρονα, το COSATU και ο σύμμαχός του, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ν. Αφρικής (SACP) συνεχίζουν να εγκωμιάζουν την Κίνα ως σοσιαλιστική χώρα.

Αλλά καμία άποψη σαν κι αυτή δεν είναι σωστή. Με την εκστρατεία του με την επωνυμία «αγοράστε τα προϊόντα της Νότιας Αφρικής», το COSATU δεν θα κάνει τίποτα για να σταματήσει τις φτηνές κινεζικές εισαγωγές. Προωθεί τον αντικινεζικό ρατσισμό και τροφοδοτεί τη δηλητηριώδη ξενοφοβία που επηρεάζει αρνητικά την ντόπια εργατική τάξη. Επίσης, διακηρύσσει ότι όλοι οι Νοτιοαφρικανοί, είτε είναι καπιταλιστές είτε εργαζόμενοι, έχουν κοινό συμφέρον. Αλλά τίποτα απ' όλα αυτά δεν είναι αλήθεια: Οι Νοτιοαφρικανοί καπιταλιστές δεν είναι φίλοι των Νοτιοαφρικανών εργαζομένων.

Περαιτέρω, με την αντεργατική πολιτική του ANC (Εθνικού Αφρικανικού Κογκρέσου) προωθείται το ελεύθερο εμπόριο, έτσι που να μην υπάρχει καμία προοπτική το κύμα αυτό των εισαγωγών να διεξαχθεί με ευνοϊκούς όρους. Το COSATU έχει αφεθεί στις εκκλήσεις του στα ήθη και τον πατριωτισμό της νοτιοαφρικανικής άρχουσας τάξης - εκκλήσεις με τις οποίες δεν πρόκειται να επιτευχθεί τίποτα. Οι Νοτιοαφρικανοί καπιταλιστές έχουν ήδη συνάψει ένα σύμφωνο με τους Κινέζους καπιταλιστές: εάν αυτοί οι ανταγωνιστές μπορούν να ενώνονται, τότε γιατί δεν μπορεί η εργατική τάξη να μάθει το μάθημά της και να υπερασπίσει την κινεζική εργατική τάξη;

Ο «ΠΥΡΗΝΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ»

Όπως έχουμε σημειώσει πριν, και η GEAR (η συνολική αντεργατική νομοθεσία της κυβέρνησης του ANC) και η NEPAD (NewPartnershipforAfrica'sDevelopment) στοχεύουν στην προσέλκυση περισσότερου εμπορίου και περισσότερων ξένων επενδύσεων και η Κίνα ικανοποιεί και τις δύο αυτές πολιτικές. Εν τω μεταξύ, ο υπουργός Πληροφοριών (και μέλος της ηγεσίας της Ένωσης Νέων Κομμουνιστών) Ronnie Kasrils, ενθουσιάστηκε με ένα γυαλιστερό βιβλίο με τίτλο «ChinaThroughtheThirdEye: SouthAfricanPerspectives», η έκδοση του οποίου χρηματοδοτήθηκε από το Κινεζικό Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Νότιας Αφρικής - ότι η αναπτυσσόμενη κατασκευαστική βιομηχανία της Κίνας, συμπεριλαμβανομένου του αμφιλεγόμενου προγράμματος κατασκευής του τριπλού φράγματος στο Yangtze, που θα έχει ως αποτέλεσμα τη μετατόπιση ενός εκατομμυρίου ανθρώπων, αποτελεί «όνειρο των μηχανικών». Αυτό είναι καλό και φαίνεται ότι: «εάν η Κίνα πρόκειται να παραμείνει μια βιώσιμη οικονομία, πρέπει να επιταχύνει τη μετάβαση από μια αγροτική σε μια αστική κοινωνία, από μια γεωργική σε μια βιομηχανική οικονομία».

Ο πασίγνωστος γιατρός Joel Netshitenzhe υποστήριξε στο ίδιο βιβλίο ότι «η Νότια Αφρική και η Κίνα έχουν αμοιβαίους στόχους όσον αφορά τη διασφάλιση μιας καλύτερης ζωής για όλους τους πολίτες τους. Και οι δύο στοχεύουν να μειώσουν τα επίπεδα φτώχειας». Λαμβάνοντας υπόψη την επιβεβλημένη από το κράτος φτώχεια του κινεζικού λαού, μπορεί κάποιος να αναρωτηθεί τι έχει κατά νου ο Netshitenzhe όταν εγκωμιάζει το ρόλο της κινεζικής κρατικής προπαγανδιστικής μηχανής για «την αυστηρότητα και την έμφαση με την οποία η Κίνα χρησιμοποιεί την πληροφορική για να κινητοποιήσει τους ανθρώπους γύρω από κοινούς στόχους και ένα κοινό όραμα...»

Ένα ρίγος διαπερνά τα κόκαλα κάποιου όταν διαβάζει για τη «ποικιλομορφία φωνών» στα κινεζικά ΜΜΕ, όπως γράφει ο Netshitenzhe, ενώ αγνοείται επιμελώς η κρατική λογοκρισία και η συνενοχή δυτικών μηχανών αναζήτησης όπως η Yahoo στη σύλληψη και φυλάκιση πολιτικών διαφωνούντων στην Κίνα.

Η άποψη του αναπληρωτή γενικού γραμματέα και think-tank του Κομμουνιστικού Κόμματος Ν. Αφρικής (SACP) Jeremy Cronin, είναι πιο αποκαλυπτική. Το SACP, τρομαγμένο από το ότι ο «πραγματικός υπαρκτός σοσιαλισμός» θα εξαφανισθεί με την αναδιάρθρωση των κρατικών επιχειρήσεων στην Κίνα (SOE), έστειλε μια αντιπροσωπεία εκεί το 2001, για να δει πώς πάνε τα πράγματα. Ο Cronin και η αντιπροσωπεία του ενημερώθηκαν από τους οικοδεσπότες τους του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας (CCP) ότι, σύμφωνα με ένα ντοκουμέντο της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος το 1999: «η δημόσια οικονομία, που περιλαμβάνει την κρατική οικονομία, είναι η οικονομική βάση του σοσιαλιστικού συστήματος της Κίνας... Η Κίνα πρέπει πάντα να στηρίζεται σ' αυτό και να αναδεικνύει πλήρως το σημαντικό ρόλο των SOE στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της σοσιαλιστικής κοινωνίας και να πραγματοποιήσει την εκβιομηχάνιση και τον εκσυγχρονισμό της χώρας...» Φαίνεται, δηλαδή, ότι η Κίνα είναι σοσιαλιστική, αλλά επίσης και καπιταλιστική! Γιατί κάνουμε μια τόσο μπερδεμένη σκέψη;

«Για την αποτελεσματική διαχείριση των SOE, πρέπει να συγκροτηθεί ένα σύστημα ηγεσίας καθώς και οργανωτικά και διευθυντικά συστήματα σ' αυτές που να είναι προσαρμοσμένα στο νόμο της οικονομίας της αγοράς και της πραγματικής κατάστασης της Κίνας, ώστε να ενισχυθεί η οικοδόμηση της ηγεσίας τους, αναθέτοντας ρόλο στις οργανώσεις του κόμματος ως πολιτικού πυρήνα των επιχειρήσεων αυτών καθώς και εμμένοντας στην αρχή της στήριξης στην εργατική τάξη... ολόψυχα» Και η «στήριξη» αυτή ευνοείται για να στηριχτεί το θαύμα της Κίνας «ολόψυχα» στην εκμετάλλευση και τον τρόπο!

ΜΙΑ ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ;

Έτσι, ο κινεζικός κομμουνισμός αποκαλύπτεται, τελικά, ως τίποτα περισσότερο από ένα πρόγραμμα εκσυγχρονισμού που καθοδηγείται από τους αυταρχικούς γκουρού του μάρκετινγκ και της διαχείρισης που αποκτούν και διπλό ρόλο ως προϊστάμενοι του κόμματος! Και το ίδιο το Κόμμα αποκαλύπτεται ως μια κλίκα κομισάριων που καθοδηγεί την εργατική τάξη!

Ο Cronin αναγνωρίζει ότι η αντιπροσωπεία «δεν είχε αρκετό χρόνο για να εκτιμήσει το βαθμό με τον οποίο η δεδηλωμένη δέσμευση της Κεντρικής Επιτροπής στη δημοκρατική διαδικασία λήψης αποφάσεων των εργαζομένων και η θέση τους ως αφεντικών των επιχειρήσεών τους» - στην ουσία καπιταλιστικών επιχειρήσεων που καθοδηγούνται από το κόμμα - αλλά αυτός θεώρησε σημαντικό οι φτηνές αυτές δικαιολογίες να συμπεριληφθούν στο βιβλίο.

Ο Cronin επαινεί το καθεστώς για την «αρκετά σαφή σοσιαλιστική ημερήσια διάταξη που λάμπει...» «Δεν υπάρχει κανένας λόγος», ισχυρίζεται, «που οι αγορές δεν πρέπει να υπάρξουν κάτω από το σοσιαλισμό» - μια φιλελεύθερη ερμηνεία που επιτρέπει τη συνύπαρξη «του αναδυόμενου μικρού και μεσαίου ιδιωτικού τομέα υπηρεσιών». Εκεί όπου ακριβώς «ο σοσιαλισμός» «λάμπει» δεν είναι ξεκάθαρο.

Από μια τέτοια μικτή οικονομική σκέψη προκύπτει μια ταραγμένη πολιτική, βασισμένη στις απαιτήσεις της βιομηχανίας και της αγοράς παρά στις ανάγκες των ανθρώπων, όπου, σύμφωνα με τον Cronin, οι αυξήσεις των μισθών στο δημόσιο τομέα αποφασίστηκαν ξεκάθαρα μόνο και μόνο για να ενθαρρυνθεί ο χαρακτηρισμός της αγοράς ως «σοσιαλιστικός».

Έτσι, έχουμε μια κυβέρνηση ANC/SACP που, όχι μόνο έχει ολοένα αυξανόμενες εμπορικές σχέσεις, αλλά κλίνει και ιδεολογικά προς το πιο ολοκληρωτικό κράτος στο κόσμο, ένα κράτος που είναι τόσο οφθαλμοφανέστατα καπιταλιστικό και ταυτόχρονα αντεργατικό, τη βάνουση πραγματικότητα του οποίου ο Cronin αποτυγχάνει να επιχρυσώσει με την ιδιότητά του ως ποιητή. Με την κρατικο-

καπιταλιστική του σκέψη, το SACP κατόρθωσε, τελικά, να βρει στο κινεζικό παράδειγμα, έναν ευτυχή γάμο με το νεοφιλελευθερισμό.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΣΜΟΣ Ή ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ;

Τα κινεζικά αγαθά είναι φτηνά επειδή και η κινεζική εργασία είναι φτηνή. Εάν το COSATU θέλει να προστατεύσει τις ντόπιες θέσεις εργασίας - και να δείξει την αφοσίωσή του στο διεθνές κίνημα της εργατικής τάξης - πρέπει να υποστηρίξει την οργάνωση συνδικάτων στην Κίνα και να εντείνει την ταξική πάλη στο σπίτι του και στη Νότια Αφρική. Ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός αναπτύσσεται στην καρδιά της φτηνής εργασίας σε μια χώρα ενάντια στην ακόμα φτηνότερη εργασία σε μια άλλη, που εξασκείται από μια κοινωνική κατηγορία που βρίσκεται στο κατώτατο σημείο. Η μόνη διέξοδος είναι η διεθνής αλληλεγγύη και η ταξική πάλη, αρχίζοντας με τον αγώνα για ένα βασικό μισθό σε διεθνές επίπεδο καθώς και οικουμενικά συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Η Κίνα έχει μεγάλη παράδοση ταξικής πάλης - και αυτό δεν σημαίνει CCP και Μάο! Το 1913, οι αναρχοσυνδικαλιστές ήταν αυτοί που συγκρότησαν τα πρώτα συνδικάτα στην Καντόνα, αντιτιθέμενοι και στο μεταρρυθμιστικό και στον κομμουνιστικό συνδικαλισμό σε όλα τα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα όπως η Σαγκάη στη δεκαετία του 1920. Ένοπλα αγροτικά αναρχικά κινήματα έθεσαν υπό τον έλεγχό τους τεράστιες εκτάσεις γης στην επαρχία Fukien και στην Kiriin της Μαντζουρίας, στη δεκαετία του 1930, ενώ αναρχικοί αντάρτες πολέμησαν μαζί με τους κομμουνιστές αντιστεκόμενοι ενάντια στον ιαπωνικό ιμπεριαλισμό στη δεκαετία του 1940.

Αλλά μετά από το μαοϊκό πραξικόπημα του 1949, η συντριπτική πλειοψηφία των τότε υπολογισμένων σε 10.000 αναρχικών αγωνιστών της Κίνας, αναγκάστηκε να περάσει στην παρανομία και την υπόγεια δράση μαχνοβίτικου στυλ, όπως το Chu Cha Pei, που αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν στους λόφους της επαρχίας Yunnan απ' όπου συνέχισαν να παρενοχλούν τη νέα άρχουσα τάξη υπό την ηγεσία του Μάο και των συμμάχων του ηγετών του στρατού και κρατικο-καπιταλιστών.

Καθώς η Αφρική μετατρέπεται όλο και περισσότερο στην πίσω αυλή του καθοδηγημένου από το πετρέλαιο κινεζικού ιμπεριαλισμού, κάποιος πρέπει να θέσει το ερώτημα, αρχικά, εάν η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να μιμηθεί τις χειρότερες πτυχές της επιβεβλημένης αστικής ειρήνης στην Κίνα, μια ανάπτυξη που θα αποτελέσει σοβαρή πρόκληση για τη δική μας εργατική τάξη.

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ Η ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ;

Δεν έχουμε κανένα ενδιαφέρον για εκείνους τους αριστερούς που ελπίζουν σε ένα τέλος στην «καπιταλιστική παλινόρθωση» στην Κίνα: Η Κίνα είναι καπιταλιστική από τη στιγμή που ο Μάο πήρε την εξουσία και οποιαδήποτε επαναστατικό κίνημα στην Κίνα πρέπει να πετάξει στη θάλασσα το μαρξισμό και τη μαοϊκή παραλλαγή του. Ούτε μπορούμε να συμφωνήσουμε στο ότι η Κίνα είναι - στην πραγματικότητα - «σοσιαλιστική», παρ' όλες τις απόψεις των ηγετών του SACP.

Ο καπιταλισμός είναι ένα ταξικό σύστημα και ένα ταξικό σύστημα σημαίνει ταξικούς αγώνες. Αργά ή γρήγορα, η εργατική τάξη της Κίνας θα ανακαλύψει και πάλι την υπερήφανη αγωνιστική της παράδοση και θα πάρει τη διαχείριση των υποθέσεων της στα χέρια της, εξοβελίζοντας τους παρασιτικούς ηγέτες του Κόμματος και τους καπιταλιστές. – αυτούς που στα κινεζικά αποκαλούνται wuzhengfu gonchan – εγκαθιδρύοντας την κοινή παραγωγή χωρίς κυβέρνηση, με μια λέξη, τον αναρχικό κομμουνισμό - και θάβοντας το CCP.

Αλλά μέχρι εκείνη την ημέρα, υπάρχει μια πιο σημαντική ερώτηση που πρέπει να υποβάλλουμε: Θα αντικαταστήσει η Κίνα τη Μεγάλη Βρετανία ως ιμπεριαλιστική δύναμη στη Νότια Αφρική, σαν να λέμε μια αλλαγή φρουράς, οδηγώντας τη Νότια Αφρική να διεξάγει στρατιωτικές επιχειρήσεις στην υπόλοιπη Αφρική για να προστατεύσει τα κινεζικά καπιταλιστικά συμφέροντα; Όλοι οι σοβαροί αντι-ιμπεριαλιστές πρέπει να εξετάσουν την πιθανότητα να γίνει η Αφρική το μελλοντικό πεδίο μάχης μεταξύ των αμερικανόπνευστων δυτικών και κινεζικών επεκτατικών σχεδίων, ενώνοντας τους λαούς της ηπείρου στον αγώνα ενάντια στους βαρόνους του πετρελαίου.

* Κείμενο των συντρόφων LucienvanderWalt και MichaelSchmidt από τη Νότια Αφρική που δημοσιεύτηκε στο τεύχος 7 (Δεκέμβρης 2006) του περιοδικού «Zabalaza» της ZabalazaAnarchistCommunistFederation (ZACF – Αναρχική Κομμουνιστική Ομοσπονδία Zabalaza). Δημοσιεύτηκε επίσης και στα www.anarkismo.net και www.ainfos.ca Ελληνική μετάφραση «Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης», Μελβούρνη, 17 Γενάρη 2007.